

**ANTROPONIME ȘI NUME DE LOCURI SACRE
ÎN BASMUL ROMÂNESC**
*Anthroponyms and Denominations of Sacred Places in
Romanian Folktales*

Cristina Ileana ILEA (ROGOJINĂ)

Abstract: *Names of characters and denominations of sacred places in Romanian folktales are not mere conventions the reader has to accept unequivocally in order to play the reading game as it generally happens in high culture literature. Since the primary function of a folktale is apotropaic, the names of characters and the denominations of sacred places are defined by their symbolic value, a value which concentrates through language an entire system of ancestral worshipping and beliefs. Sometimes, the character is the main definer of the space it unfolds. Other times, it is just the opposite. The character and environment are influencing one another and this is the reason why we consider that names and denominations of places are efficiently analysed if they are taken into consideration altogether, since the scheming of the folktale binds them indiscrete.*

Regarding the places represented in folktales, we agree that the fantastic projections present in the narrative belong both to the human world and to the other world as well. The contact between them displays natural borders such as forests, rivers or seas, but oftentimes the characters step imperceptibly into the other world. The coordinates of these possible worlds generated by the reveries of an archaic mentality are autonomous; the lands the characters reach have their own physical laws and dimensions, sometimes overlapping the real world, the place where heroes live. However, even in the human world, the characters feel the emanation of the magic. The denomination process completes the narrative structure of the folktale since some names of places are influenced by characters and some characters draw their power from the sacred places they visit.

Keywords: Folktales; Denomination; Name; Sacred, Fantastic; Character

Tărâmul de basm este o structură complexă care integrează elemente ce ar putea aparține lumii reale și fantastice deopotrivă, bazându-se pe substratul mitic al narațiunii. Viziunea arhetipală a spațiului este binară pentru că acesta poate fi interior sau exterior.

Spațiul este un element crucial al procesului de inițiere prin care eroul trebuie să treacă. Inițierea este un mecanism convolut, cu mai multe etape. Așadar, eroul va călători de-a lungul tărâmului de basm până va îndeplini toate sarcinile atribuite și va obține statutul de inițiat. Inițierea fiului de împărat demonstrează capacitatea acestuia de a deveni viitorul împărat, luând locul bătrânului tată. Drept conducător, eroul trebuie să demonstreze că deține valori morale, că este apt de luptă, să aibă în posesie obiecte magice și un cal năzdrăvan și că poate câștiga mâna unei fete de împărat sau chiar a Ilenei Cosânzene. Toate acestea demonstrează că eroul este *alesul* și că poate deveni, la finalul călătoriei sale inițiatice, împărat. Chiar dacă în unele basme scopul eroului nu este obținerea împărăției și a fetei de împărat, spațiul este un element component esențial, a cărui valoare poate fi sacră sau profană.

Tărâmul de basm este un conglomerat de piese sacre și profane care se îmbină armonios și natural. Mentalitatea arhaică înțelege că există un spațiu în care trăiesc oamenii și altul, denumit în general, *celălalt tărâm*, unde locuiesc ființe fabuloase. Sub influența credinței creștine, spațiul sacru include reședința lui Dumnezeu și iadul în care sălășluiesc ființele demonice. Este important însă de remarcat faptul că *celălalt tărâm* nu coincide cu iadul. În timp ce în iad rezidă ființele cu puteri malefice despre care ne învață Biblia, în *celălalt tărâm* locuiesc atât ființe malefice, cât și ființe benefice, care pot ajuta sau împiedica eroul în a-și îndeplini sarcinile date. Pe lângă locurile care denotă spații sacre, există și construcții care, prin natura lor, se instituie ca locuri cu valențe simbolice.

Numele de locuri, reflectate de antroponimul personajului, afișează o ierarhie mitologică. Zeii principali, precum Soarele, locuiesc într-o împărăție, în timp ce ființele magice inferioare, domnesc peste *curți* sau *moșii*. Sistemul divinităților supreme se compune dintr-o familie divină, însă o particularitate a mitologiei române este amestecul dintre credințele pre-creștine și cele creștine. Spațiul locuit de zeii supremi este unul sacru, a cărei reprezentare în termeni umani ar fi *împărăția*. Romulus Vulcănescu consideră că zeii cei mai importanți ai mitologiei române sunt: Cerul Tată, Pământul Mumă, Soarele și Luna, Stelele și apele sacre precum Dunărea, Marea Neagră, râurile Olt și Mureș. Pe lângă aceștia, apar figuri de tipul *moșilor* și *strămoșilor*, cu echivalentele lor feminine, *mumele* și *babele*. Moșii, babele și

mumele apar în basme întrucât aceste narațiuni extinse sunt reminescente ale miturilor. Prin statutul de făpturi mitice, aceștia posedă spații inferioare, comparativ cu zeii mari, la nivelul reprezentății simbolice. Totodată, tărâmul de basm este populat și de figuri creștine, ale căror atribute se amestecă uneori cu cele ale unor divinități antecreștine. Așadar, nu de puține ori îl întâlnim pe Dumnezeu, ai cărui pași sunt purtați de Sfântul Petru, colindând tărâmul de basm. În același timp și spațiu, adică în același basm, întâlnim figuri feminine cu aspectul unor divinități primordiale, ale căror atribute împrumută calități creștine. Același lucru se observă și în cazul echivalentelor masculine, a semizeilor de tip *Sântilie*, *Sângiorz*, *Sînmedru*, *Sântoader*, care doar poartă antroponime ce provin de la sfinții creștini. Se observă, așadar, acea autohtonizare a creștinismului despre care vorbea Lucian Blaga, sau tolerarea unor pseudo-sfinți, după cum afirmă Romulus Vulcănescu în studiul său asupra mitologiei române. Locuința divinităților creștine este Cerul, dar acestea coboară pe tărâmurile basmului atunci când eroii au nevoie de ajutor.

Antroponimele și numele de locuri sunt structuri cognitive deoarece basmul urmărește un tipar mitologic, care funcționează prin gândirea simbolică. O analiză lingvistică ar dezvălui prea puține informații dacă aceasta nu ar fi urmată de o anchetă mitologică. Dacă „omul sfințește locul”, atunci geografia basmului nu ar fi la fel de semnificativă fără studiul personajelor. Uneori, un spațiu este definit printr-un antroponim. Din acest motiv considerăm că numele eroilor și numele locurilor din basmul românesc trebuie analizate împreună, cu scopul de a dezvălui semnificații noi. De exemplu, *împărăția lui Roșu-împărat* este un spațiu periculos, unde eroul trebuie să îndeplinească sarcini multiple pentru a câștiga mâna fiicei de împărat și unde viața sa se află constant sub amenințare.

După cum aminteam anterior, Soarele este una dintre cele mai importante figuri mitologice. În basme, locul unde Soarele se află este *țara Soarelui* sau *împărăția Soarelui*. Uneori, locuința Soarelui este descrisă ca un *palat*, iar același lucru se poate afirma despre Lună. Luna, divinitate feminină, a cărei importanță în panteon este similară cu cea a Soarelui, locuiește într-un *palat* sau într-o *colibă*. Numele care denumesc locuințele divinităților sunt de mare însemnătate pentru înțelegerea raporturilor dintre palierele mitologiei. Putem, astfel, remarca importanța atribuită Soarelui și aspectului solar prin prisma locului unde este plasat în basm și

simbolistica sa. Palatul Soarelui poate fi rivalizat doar de palatul Dumnezeului creștin. Uneori, Soarele este asimilat de eroii din basm, aceștia prezentând atributele sale. Trăsăturile solare ale eroului pot fi regăsite ca mărci ale corporalității. *Urmă galbenă*, erou solar, lasă în urma pașilor săi amprente ale solarității. Remarcabil este faptul că, potrivit basmului, nașul acestui personaj este însuși Dumnezeu, subliniind o contradicție în sistemul credințelor. Deși creștinat, basmul poartă reminescente primitive în care cultul Soarelui ocupa locul suprem în sistemul divin. Aspectul solar apare în basm și în cadrul descrierilor corporale: eroul are „părul de aur” și haine cu atribute divine – „cu Soarele în piept, cu Luna în spate și doi luceferi în umeri”¹.

Singurul personaj cu care eroul împărtășește caracteristici comune (vitejie, posesia armelor și a animalului fabulos) este împăratul, chiar tatăl eroului în cele mai multe cazuri. Împăratul este conducătorul țărâmului oamenilor, la fel cum Soarele este cel care conduce universul arhaic și este cea mai importantă figură sacră a panteonului. Împăratul conduce un domeniu care primește numele generic de *împărăție*. Împărățiile din basme, indiferent de natura lor umană sau sacră, denumesc spații vaste, ale căror granițe sunt vagi, uneori chiar indistincte. Marginile acestora se suprapun cu vămile *celuilalt țărâm* și de multe ori eroii pășesc pe nesimțite în acesta. Împărățiile din basme nu au nume propriuzise, ci se definesc prin antroponimul celui care domnește peste acele domenii: *împărăția lui Verde împărat*, *împărăția cerurilor*, *împărăția Zorilor*, chiar și *împărăția lui Dumnezeu*. Se observă că acestor spații le lipsește individualitatea, însă o obțin atunci când se definesc cu ajutorul unui antroponim.

Curtea este un alt element recurent care intră în componența numelor de locuri din basme. Curtea, din punct de vedere semantic, implică ideea de protecție sau apărare a unui spațiu, având astfel o valoare simbolică. Curtea din basme nu reprezintă curtea de tip medieval a unui rege. Din punct de vedere simbolic, curtea are o valență pozitivă atunci când aparține unui om sau unei entități sacre. În *celălalt țărâm*, curtea își pierde trăsăturile pozitive, devenind un spațiu negativ, vătămător pentru erou. Curtea poate fi echivalentul împărăției întrucât cele două concepte apar în mod interschimbabil în diverse basme. Ea prezintă aceeași

---

¹Petre Ispirescu, “Făt-Frumos cu părul de aur”, în *Legendele sau basmele românilor*, București, Editura Polirom.

lipsă a individualității precum *împărăția*, atunci când nu este însoțită de un antroponim.

Alt spațiu este determinat de noțiunea de *casă*. Este, în mod natural, un termen comun pentru a descrie locuința cuiva care aparține tărâmului oamenilor. Cu toate acestea, o casă poate fi deținută de ființe mitologice; acest fapt denotă o încercare de umanizare a divinităților din panteonul românesc. Viziunea arhaică este simplistă și reflectă tendința de orânduire a tuturor lucrurilor după modul în care o fac oamenii în viața de zi cu zi. Deci, Soarele poate locui într-o casă, iar același lucru este valabil și pentru Dumnezeu. Divinitățile mai puțin importante, care apar în basmele românești, posedă case. Și pentru acest spațiu se pune problema individualității, la fel ca în cazul împărăției și curții.

Spațiul în care locuiesc *babele* și alte ființe fabuloase este *celălalt tărâm*. Conform studiului său², Ernest Bernea descrie acest spațiu ca fiind dintr-o altă lume, dar nu este același lucru cu iadul. Este un spațiu deosebit, cu dimensiuni și legi proprii. Pe de altă parte, Jean Chevalier și Alain Gheerbrant³ îl descriu ca spațiul în care se duc sufletele celor trecuți în neființă, asimilându-l cu spațiul vieții de apoi. Victor Kernbach consideră că ambele spații (atât tărâmul oamenilor, cât și tărâmul celălalt) pot fi plasate în același plan al existenței, dar ele diferă și tărâmul celălalt nu reprezintă nici raiul, nici iadul creștin, ci este mai degrabă o lume magică paralelă⁴. Informații privitoare la celălalt tărâm sunt furnizate de povestitori și notate în antologii de către folcloriști. Spre exemplu, în colecția lui I. Oprișan, un povestitor afirmă că tărâmul celălalt este populat de zmei și de alte ființe fabuloase. Tărâmul celălalt pare a fi situat sub pământul oamenilor.⁵ Accesul la această lume se poate face și prin puncte care străpung cele două lumi (prin găuri, la capătul pământului). Alt povestitor afirmă că tărâmul celălalt este un loc în care sălășluiesc felurite lighioane și lucruri urâte, un loc unde se întâmplă numai necazuri

---

²Ernest Bernea, *Spațiu, timp și cauzalitate la poporul roman*, ediția a II-a, București, Editura Humanitas, 2005.

³Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, *Dicționar de simboluri, mituri, vise, obiceiuri, gesture, forme, figure, culori, numere*, vol I-III, București, Editura Artemis, 1995.

⁴Victor Kernbach, *Universul mitic al românilor*, București, Editura Științifică, 1994.

⁵I. Oprișan, *Basme fantastice românești*, vol V, București, Editura Vestala, 2006, pp. 133-134.

și unde poți întâlni sălbaticiuni. Cu toate acestea, există și palate în care locuiesc divinități feminine, locuințe care nu se întâlnesc pe tărâmul oamenilor. Celălalt tărâm este un loc sacru; deși acolo nu există Soare, acesta este luminat prin voința divină.

Atunci când discutăm despre categoria *babelor* trebuie să avem în vedere atât antroponimul cât și spațiul în care locuiesc. Într-un alt studiu⁶ am analizat, din punct de vedere lingvistic și mitologic, antroponime care denumesc entități sacre de tipul babelor. Analiza noastră a condus la câteva idei în legătură cu mecanismul procesului de denominație a unor personaje ca *Baba Cloanța*, *Baba Hârca*, *Vâjbaba*, *Baba Babelor de la sfârșitul lumii*, *Baba Cioarna*, *Baba Răcoare*. Toate aceste babe au o valoare simbolică multiplă. După cum s-a observat în studiul menționat anterior, babele prezintă trăsături materne la fel ca Muma Pădurii și se pot distribui în două categorii: babele fără nume, la care se notează tendința de a ajuta eroul de basm spre a-și îndeplini sarcinile și babele care poartă nume, la care se notează caracterul malefic. În această lucrare vom lua în considerare doar a doua categorie datorită antroponimelor pe care le au aceste personaje de basm. Aspectele materne ale babelor sunt redată prin existența progeniturilor lor. *Baba Cloanța* este, în unele basme, mama zmeilor. Majoritatea babelor au fiice care nu poartă nume, însă își ajută mamele să înșele eroul. Chiar și lipsa antroponimelor trebuie evidențiată atunci când analizăm personaje cu atribute divine. Analiza semantică a numelor de babe menționate anterior dezvăluie trăsături comune. Toate antroponimele implică semele /bătrân,ă/, /uzură/ (a hainelor), /obiect ascuțit/ sau /obiect de tăiat/. Ce este și mai interesant este faptul că, din punct de vedere etimologic, toate numele pe care aceste babe le poartă sunt cuvinte împrumutate de origine slavă. De aceea, credem că aceste babe sunt reprezentări arhaice pan-slave, mitologeme care sunt atât de vechi(și au circulat în tot spațiul est-european), încât s-au integrat în țesătura mitologiei române. Babele noastre dezvoltă trăsături similare cu *baba Yaga* a rușilor. Ele derivă din divinități primitive, fiind exilate la capătul tărâmului celălalt și prezintă trăsături de tip *deus otiosus*. Scenariul de basm care implică

---

⁶Cristina Ilea (Rogojină), *Considerations on the Anthroponymy of Sacred Figures in Romanian Folktale*, lucrare prezentată la Conferința Internațională *Polifonii culturale*, ediția a IV-a, Constanța, România, 2018, în curs de publicare în volumul conferinței.

apariția acestor personaje se derulează astfel: eroul are nevoie de un cal năzdrăvan pentru a-și duce la bun sfârșit sarcina. Aceste babe posedă o herghelie fabuloasă, însă locuiesc într-un spațiu sacru periculos. Herghelia babelor se află la capătul lumii, în celălalt tărâm, iar babele locuiesc în *căsuțe*, *colibe* ori *bordeie*. Caii babelor sunt năzdrăvani, aleargă *ca vântul și ca gândul*, pot zbura sau au două ori mai multe inimi. Locatarele aceluia spațiu fantastic (babele și fetele lor) prezintă caracteristici canibale, redată prin imaginea gardului care înconjoară locuința lor și care este alcătuit din țepușe în care sunt înfipte capete de oameni. În unele basme se povestește că sufletele oamenilor, care au ajuns pe tărâmul babelor, sunt păstrate de acestea într-o covată. Covata este un obiect magic, în care, potrivit unor basme, baba se ascunde pentru a nu fi găsită de erou sau pentru a-și regenera puterile după o luptă cu acesta. Covata poate fi simbolic echivalentă cu oala care are uz ritual. Oala rituală poate fi folosită doar de persoane inițiate (ca vrăjitoarele), pentru că poate găzdui spirite. Același fenomen este întâlnit în basme în cazul coveții în care sunt captive spiritele vitejilor care au ajuns pe tărâmul celălalt și au fost păcăliți de babe.

Muma Pădurii este o ființă mitologică a cărei locuință este, în general, pădurea necălcată de om. Venerată în trecut ca Mare Zeiță, *Muma Pădurii* are atribute malefice, patronând spiritele rele care populează pădurile. În unele basme, descrierea ei o alătură bestiilor din pricina urâteniei și a părului care îi crește pe corp. Deși are aspecte materne (unele narațiuni atestă și personajul *Fata Pădurii*, fiică a *Mumei Pădurii*), ea este condusă de instincte antropofage, dezvoltând tendința de a consuma oameni. Spațiul în care locuiește această ființă este denotat de antroponimul său. Tendința de a umaniza această figură mitologică reiese din faptul că ea posedă o casă, unde păstrează inimile oamenilor pe care i-a consumat. Într-un număr limitat de basme, *Muma Pădurii* trăiește în vârf de munte, spațiu sacru aflat în proximitatea Cerului, și se arată binevoitoare față de erou, dacă acesta o ajută. Stelian Dumistrăcel examinează numele *Muma Pădurii* și conchide că acesta prezintă o evoluție semantică influențată de creștinism⁷. La început, conotația numelui nu era una negativă. Investigând ocurența personajului în basmul românesc, s-a observat că există o dihotomie în privința credințelor despre acesta, având în vedere

---

⁷Stelian Dumistrăcel, *Lexic românesc. Cuvinte, metafore și expresii*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1980, pp.83-89.

caracterul benefic. Stelian Dumistrăcel consideră că trăsăturile negative i-au fost atribuite într-o încercare a creștinismului de a se impune în teritoriul ocupat de poporul român. Credem că lupta creștinismului pentru a ocupa statutul de cult religios oficial și unic în fosta Dacie a dus o campanie de ștergere din memoria autohtonilor aproape toți rezidenții panteonului păgân și i-a exilat, pe unii dintre ei, pe tărâmul celălalt. Divinitățile care au rămas au împrumutat nume de sfinți creștini, suferind o metamorfoză (cum este cazul lui *Sântoader*, *Sântilie*, *Sânpetru* etc.), supraviețuind distrugerii instituite de cultul creștin. Încă din 1895, Lazăr Șăineanu afirma că *Maica Domnului* a înlocuit zeitatea primitivă și entitățile mitologice bune au fost înlocuite de sfinți și cele rele de diavol și subordonații săi. Tranziția de la *Muma Pădurii* la *Maica Domnului* este explicabilă, întrucât ambele conservă atribute protective și vindecătoare, iar antroponimele lor conțin termenul *mamă*, sugerând natura maternă.

Există și alte divinități care pot fi introduse în categoria *mumelor*: *Muma Crivățului*, *Muma Vântului Turbat*, *Muma zmeilor*, *Muma vântului de primăvară*, inclusiv *Mama Soarelui*. Acestea sunt, din punct de vedere lingvistic, inovații care urmăresc tiparul *Mumei Pădurii*. Aceste divinități feminine sunt temute de oameni și, în basme, primele trei sunt malefice, în vreme ce ultimele două ajută eroii. Si acestea populează *celălalt tărâm*, însă nu ocupă spații la fel de bine definite ca alte personaje mitologice.

Femeile sfinte au un statut special în mitologia română. Cu toate că antroponimele lor insistă asupra sorginții creștine, ele sunt zeități mult mai bătrâne, aparținând panteonului păgân. Discutăm despre personificările zilelor săptămânii, care încep cu Sfânta Luni și se încheie cu Sfânta Duminică. Cele mai importante sunt Sfânta Miercuri, Sfânta Vineri și Sfânta Duminică, având cea mai mare frecvență în basme. Ele sunt considerate cele mai benefice dintre sfinte, ajutând protagonistul la nevoie. Conform credinței populare, zilele de marți și sâmbătă sunt rele și sunt patronate de zeități feminine bizare precum *Marțolea*. Sâmbăta este însă o zi potrivită pentru pomenirea morților (Sâmbăta Morților), favorizând comunicarea celor în viață cu defuncții. Sfânta Luni și Sfânta Joi, surori cu celelalte sfinte, sunt mai puțin vizibile în basme, dar sunt bune cu oamenii. Etimologic, numele acestor sfinte este de origine latină (pentru că numele zilelor în limba română este de origine latină), integrând aspecte mitologice. Duminica este singura zi care se înscrie tradiției creștine. Având în

vedere aceste aspecte, cultul reprezentărilor zilei ar putea să să dateze din perioada etnogenezei românești, în ciuda faptului că miercuri, vineri și duminică au un simbolism creștin (zile de post și de odihnă în cazul duminicii).

George Coșbuc discută moștenirea etimologică latină a numelor zilelor săptămânii. *Miercuri* și *Vineri* provin de la *Mercurius* și, respectiv, *Venus*. Autorul recapitulează aspecte ale mitologiei grecești și latine și consideră că *Mercurius* reprezintă apusul și vântul de seară, în timp ce *Venus* reprezintă zorile și strălucirea soarelui. Concluzia sa este că sfințele reprezentări ale zilelor reprezintă aceleași fenomene, însă se înscriu în axa simbolică inversate față de divinitățile grecești și latine. Cum vinerea este cea mai importantă zi pentru mentalitatea arhaică⁸, Sfânta Vineri este cel mai puternic personaj al triadei mai sus menționate. După ce creștinismul a câștigat mai mulți adepți, multe dintre caracteristicile Sfintei Vineri au fost preluate de Sfânta Duminică. Acest proces pare să fie unul dintr-un lanț mai lung de transformări și suprapuneri ale tradiției creștine peste cultul păgân existent. Astfel, reprezentările zilelor au trăsături păgâne și creștine, ce reflectă simbioza dintre vechea și noua religie a teritoriului ocupat de români. Caracteristicile primitive ale cultului păgân încă transpar prin intermediul basmului și sunt dublate de numele de locuri în care trăiesc aceste divinități. Spre exemplu, deși toate sfințele călătoresc pe tărâmul oamenilor, metamorfozate în babe fără nume, ele trăiesc pe tărâmul celălalt, în osmoză cu natura înconjurătoare. Chiar dacă locuiesc la capătul lumii, ele dețin o colibă sau casă, rareori un palat. Acest fapt demonstrează contrastul dintre aparență și esență. Cu toate că au acces la puterea sacră, își asumă totodată un statut umil, fiind plasate în locuințe specifice oamenilor de rând (case, colibe), în timp ce scorpiile și gheonoaiele au, în general, *curți* și *hotare*. În basme, sfințele sunt introduse ca divinități care trăiesc în contact cu natura, îngrijind lighioanele de pe tărâmul celălalt. Animalul care ocupă un loc primar alături de aceste sfinte este câinele, uneori oferit în dar eroului pentru a-l ajuta.

Basmul este o narațiune secvențială complexă, care combină teme și motive care aparțin mitologiei. De aceea, basmul trebuie analizat atât din punct de vedere lingvistic, cât și din punct de

---

⁸ Ion Ghinoiu, *Calendarul țaranului roman. Zile și mituri*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2018.

vedere mitologic. Știind că antroponimele și numele de locuri sunt structuri cognitive, nu putem să le analizăm separat și să sperăm la rezultate inedite, întrucât ele se determină unul pe celălalt. Personajul de basm și mediul în care acesta se deplasează se influențează reciproc, iar efectele acestui proces se observă în dezvoltarea narațiunii. Studiind atât antroponimele, cât și numele de locuri întâlnite în basme, putem determina algoritmi pe baza cărora colectivitatea creează fabrică producțiile folclorice. De remarcat este și relația dintre antroponime și numele de locuri, o relație ce reflectă sincretismul religios, care supraviețuiește în basme, pentru că numele care denumesc locuințele divinităților sunt de mare însemnătate pentru înțelegerea raporturilor dintre palierele mitologiei.

Referințe:

- Bernea, Ernest. *Spațiu, timp și cauzalitate la poporul român*, București, Editura Humanitas, 2005.
- Bîrlea, Ovidiu. *Mică enciclopedie a poveștilor românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1976.
- Chevalier, Jean, Gheerbrant, Alain. *Dicționar de simboluri, mituri, vise, obiceiuri, gesture, forme, figuri, culori, numere*, vol I-III, București, Editura Artemis, 1995.
- Ciorănescu, Alexandru. *Dicționarul etimologic al limbii române*, București, Editura SAECULUM I.O., 2007.
- Constantinescu, N. A.. *Dicționar onomastic românesc*, București, Editura Academiei R.P.R., 1963.
- Coșbuc, George. „Babele Sfinte în mitologia noastră”, *Opere*, IV, București, Eikon, 2012.
- Dumistrăcel, Stelian. *Lexic românesc. Cuvinte, metafore și expresii*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1980.
- Fundescu, Ion C. *Basme, orații, păcălituri și ghicitori*, București: Socec, 1875.
- Ghinoiu, Ion. *Lumea de aici, lumea de dincolo*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1999.
- Ghinoiu, Ion. *Zile și mituri*, București, Editura Univers Enciclopedic, 2018.
- Ilea (Rogojină), Cristina Ileana. *Considerations on the Anthroponymy of Sacred Figures in Romanian Folktale. Name and Mythological Aspects*, lucrare prezentată în cadrul Conferinței internaționale Polifonii Culturale, ediția a IV-a, 4-7 iunie, 2018, Constanța, Romania, în curs de publicare în volumul conferinței.
- Ionescu, Christian. *Mică enciclopedie onomastică*, București, Editura Enciclopedică Română, 1975.

- Ionescu, Christian. *Dicționar de onomastică*, București, Editura Elion, 2001.
- Ispirescu, Petre. *Legendele sau basmele românilor*, București, Editura Polirom, 2012.
- Kernbach, Victor. *Universul mitic al românilor*, București, Editura Științifică, 1994.
- Marian, Simion Fl. *Basme populare românești*, București, Editura Minerva, 1986.
- Oprișan, I. *Basme fantastice românești*, vol. I-VII, București, Editura Vestala, 2002-2006.
- Pamfile, Tudor. *Basme*, Iași, Editura Junimea, 1976.
- Pașca, Ștefan. *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului*, București, Imprimeria Națională, 1936.
- Popescu, N.D. *Carte de basme. Culegere de basme și legende populare*, București, Editura Librărie H. Steinberg, 1892.
- Pop-Reteganul, Ion. *Povești ardelenesti – basme, legende, snoave, tradiții și povestiri*, București, Editura Minerva, 1986.
- Rădulescu-Codin, Constantin. *Povești*, București, Editura Tineretului, 1957.
- Stăncescu, Dumitru. *Cerbul de aur*, București, Editura Minerva, 1985.

~~~~~

Cristina ILEA (ROGOJINĂ) is a PhD Student at the Doctoral School in Humanities, Ovidius University of Constanța, with a research on anthroponymy of Romanian folk-tales. With a BA in *Romanian Language and Literature – English Language and Literature* and an MA in *Romanian Studies*, she is Assistant Professor in the Department of Romanian, Classical Languages and Balcanic Philology at the above named University of Constanța. She is also a member of *Speculum*, a Research Center of the Imaginary that functions at the 1 Decembrie 1918 University of Alba Iulia.